

# Afghanistan

## – hvad har hæren lært i Afghanistan?

**Lennie Fredskov Hansen, brigadegeneral, forsvarsattaché i Moskva.  
Fra august 2010 til februar 2011 chef for en kampgruppe med danske og britiske styrker i Afghanistans Helmand provins, lennie.fredskov@mil.dk**

Hæren har altid opsamlet og brugt erfaringer, men i Afghanistan er processen blevet optimeret. Erfaringerne fra Afghanistan har medført en lang række konkrete ændringer i doktrin og organisation. Ændringerne har medført en fundamentalt ændret tilgang til operationer i et komplekst miljø præget af mange forskellige aktører. Hærens indkøb af materiel tager højde for erfaringer indhøstet i Afghanistan og materiellet er løbende blevet modificeret. Erfaringerne er tillige indarbejdet i uddannelsen af soldater og officerer, som i dag modtager en uddannelse målrettet mod operationer i et komplekst miljø. Hæren har i Afghanistan arbejdet tæt sammen med britiske styrker. Forudsætningen for et så tæt samarbejde har været et fælles sprog og ensartet taktik, teknik og procedurer, som er afgørende for at undgå misforståelser og tab som følge af egenbeskydning. Effektmåling er vanskelig og ressourcekrævende i et land, hvor flertallet er analfabeter. Man bør derfor fokusere på synlige og ikke nødvendigvis statistiske resultater.

Hæren har haft en kampgruppe indsat i Afghanistan i perioden 2007-2012. På alle niveauer – fra den enkelte soldat og soldatens nærmeste ledere, gruppefører, delingsfører og kompagnichef, til kampgruppens ledelse og hærens ledelse i Karup, ja endda til mange dele af Forsvaret i Danmark – har man indhøstet en mængde erfaringer. Mængden af store og små observationer af ting, som kunne optimeres eller ændres, er enorm, og hæren har derfor oprettet en database til at understøtte

og forankre erfaringsprocessen (Forsvarsavisen, 2013: 13).

Jeg vil i det følgende beskrive, hvorledes jeg som chef for en kampgruppe i Afghanistan og siden som chef for videreuddannelsesafdelingen på hærens officersskole har oplevet, hvordan hæren har arbejdet med og indarbejdet indhøstede erfaringer fra felten. Jeg vil først beskrive evalueringsprocesserne og dernæst nogle af de konkrete erfaringer, og hvorledes de er indarbejdet i hæren.

Der er ikke noget nyt i, at enheder i hæren opsamler erfaringer, evaluerer og løbende justerer deres måde at operere på. Det har været en integreret del af uddannelsen i al den tid, jeg har været officer. Når en enhed har været på øvelse, vil der normalt under øvelsen være indlagt tid til at evaluere delelementer i øvelsen og tage indhøstede erfaringer med i de næste dele af øvelsen. Enheden vil få en tilbagemelding ved afslutningen af en øvelse og vil efter øvelsen arbejde med de elementer, som kunne ændres og optimeres, således at man på næste øvelse vil kunne finde andre elementer at optimere. Denne tilbagevendende proces med at evaluere og optimere er for en militær enhed helt afgørende for til stighed at tilpasse sig til en modstander, som også hele tiden ændrer sin måde at operere

på. Når vi finder noget, der virker særlig godt i forhold til en modstander, vil modstanderen hurtigt iværksætte tiltag for at imødegå og eliminere vores fordel – og omvendt.

Når en patrulje har været ude på en operation i Afghanistan, har den ved tilbagekomsten til sin lejr gennemgået de enkelte elementer i operationen. Det sker med en høj grad af kritik af egne og andres indsats, herunder også førerens. Kritikken kan være hård, men har til formål at gøre tingene bedre, næste gang man er ude – at optimere opgaveløsningen. Denne proces finder sted på alle niveauer, og kan have forskelligt omfang alt efter opgavens kompleksitet. Kritik og optimeringsforslag kan omfatte mange forskellige emner, herunder for eksempel om den anvendte taktik, teknik og procedurer blev fulgt og fungerede, hvordan fungerede vores tilgang til civilbefolkningen, til vore afghanske kolleger, til lokale politikere, var der tekniske problemer med materiel eller udrustning eller udrustning som vi manglede, var vi for mange, for få, eller havde vi de rigtige kompetencer med i operationen, hvordan forberedte vi os, og kunne vi have forberedt os bedre.

På den korte bane handler det om hurtigt at få omsat erfaringerne i missionsområdet, således at erfaringer gjort i en del af kampgruppen stilles til rådighed for andre dele af kampgruppen. Dernæst handler det om, at erfaringerne formidles hjem til Danmark, således at de kan indgå i uddannelsen og udrustningen af efterfølgende hold. Processen med at indsamle og formidle erfaringer på tværs af kampgruppen og hjem til Danmark har vi også løbende optimeret. Mit hold var således det første, som havde en officer i staben dedikeret til netop dette arbejde.

Indsamlingen og deling af erfaringer sker i et tæt samarbejde med vores britiske kolleger, som har en veludviklet og større organisation (Land Lessons Exploitation Centre i Land Warfare Centre, Warminster) til at

skrive større og mindre vejledninger og få dem fordelt til alle enheder hjemme og ude. Brigadegeneral James Chiswell, chef for den britiske Task Force i Helmand, som den danske kampgruppe var en del af, tog i missionsområdet initiativ til, at de forskellige kampgrupper delte erfaringer med hinanden. På den baggrund udvekslede vi erfaringer med 3 Parachute Battalion omkring, hvordan man kunne optimere integrationen af forskellige elektroniske og optiske midler og sensorer til indhentning af efterretninger, således at vi fik et bedre og hurtigere grundlag til at tage beslutning om, hvorvidt vi skulle følge et mål eller bekæmpe det. 2 Parachute Battalion havde haft gode erfaringer fra et samarbejde mellem deres feltpræst og den afghanske militære imam. De havde været i stand til at skabe gode forbindelser til lokale mullaher og dermed imødegå Taleban-propaganda om, at afghanske soldater var dårlige muslimer.

Formidling af erfaringer til efterfølgende hold er af stor betydning for deres evne til hurtigt at kunne virke efter ankomsten til Afghanistan. Denne formidling sker i form af to besøg i missionsområdet. På det første besøg, som finder sted ca. 9 måneder før udsendelsen, sendes en mindre gruppe af chefer og specialister af sted på fact finding med henblik på at få et indtryk af missionen samt få input til den missionsspecifikke uddannelse. På denne måde kan de seneste erfaringer fra missionsområdet inddrages i uddannelsen af soldater og officerer. På vores hold indebar dette blandt andet øget vægt på uddannelse i at operere om natten.

Ca. fire måneder inden udsendelsen sendes et større hold til Afghanistan primært med henblik på at forberede ankomst og overdragelse af operationsområdet. Denne overdragelse kræver meget grundig forberedelse, da de nyankomne enheder overtager opgaven fra de »gamle« enheder, mens operationerne videreføres. Besøget er imidlertid også en anledning til at få input til de afsluttende øvelser

i Danmark, således at øvelseselementerne er så tæt på den aktuelle situation som muligt. På vores hold indebar det blandt andet, at der i vores afsluttende øvelse blev indlagt en række elementer, som øvede samarbejdet med den afghanske hær og afghansk politi.

Den danske hær har brugt, at det senest hjemkomne hold har assisteret i uddannelsen af det hold af soldater, som stod for at sendes ud. Kort tid efter hjemkomst gennemføres et seminar, hvor holdet overdrager overordnede erfaringer og erfaringer inden for alle specialer. Herudover har holdet forud for de afsluttende øvelser kunnet hjælpe med at udvikle realistiske og opdaterede øvelseselementer. På de afsluttende øvelser har holdet været til stede med råd og vejledning på alle niveauer fra menige soldater til og med kampgruppechef. Jeg har selv oplevet, hvor værdifuld denne bistand har været. Soldaterne har haft en god portion selvkritik og har således både bidraget med ting, som de selv mente at kunne have gjort anderledes, og med ting, som på deres hold virkede særlig godt. Et konkret resultat af denne videndeling har for eksempel omfattet hjælp til uddannelsen i såkaldt »Ground Sign Awareness«, som er evnen til at se forandringer i terrænet, som kan tyde på, at der er placeret en improviseret sprængladning.

På specialistområder har skoler og støttetjenester løbende været på besøg i Afghanistan for at indhøste erfaringer og se, hvorledes tilpassede løsninger har virket. Hæren har oprettet en aktionsgruppe med specialister, som har været udsendt, når et pansret køretøj har påkørt en improviseret sprængladning eller er blevet beskudt med panserværnsvåben, og hvor der har været personskade. Besøgene har medført en lang række ændringer af militære køretøjer, bedre beskyttelse af mandskabet og ændrede procedurer. Konkret medførte aktionsgruppens analyser hos os en stærkt øget fokus på at fastspænde alle genstande i køretøjerne med henblik på at undgå skader

som følge af, at materiel og udrustning blev kastet rundt i køretøjet, når man ramte en improviseret sprængladning. Af mere synlige ændringer kan nævnes de gitre, som sættes på pansrede køretøjer for at imødegå beskydning med panserværnsvåben (se f.eks. <http://for-svaret.dk/HOK/Nyt%20og%20Presse/ISAF/Pages/Beskyttelsetilpassestrussel.aspx>).

De erfaringer, hæren har indhøstet i Afghanistan, har medført en lang række ændringer af doktrin, materiel, organisation og uddannelse som allerede antydnet ovenfor.

Overordnet set har erfaringer fra Afghanistan og Irak medført en grundlæggende ny tilgang til at gennemføre militære operationer i et operationsområde med mange forskellige aktører, forskellige stammer/interessegrupper, civile og militære beslutningstagere, allierede, non-governmental og governmental organisations (NGO og GO) mv. Ændringer i tilgangen er afspejlet i NATO's doktriner (for eksempel Allied Joint Publication (AJP) 3.2.1, articles 105-111) og ligeledes i dansk doktrin (Feltreglement 1, 1. kapitel). Det hedder således i AJP 3.2.1 at: »Chefer må adressere mere end blot nedkæmpelsen af en fjende eller modstanders kapabiliteter, og vil skulle adressere alle operationsmiljøets elementer og aktørers vilje og adfærd med henblik på at adressere krisens grundlæggende årsager og medvirke til at skabe holdbare løsninger.« (Forfatterens oversættelse)

For os betød denne ændrede tilgang, at vi fandt behov for at ændre den måde, som vi planlagde operationer på, med henblik på at forbedre vores evne til at lave planer, som havde et bredere sigte. Dette indebar blandt andet, at vi, når vi analyserede den stillede opgave, spurgte, hvem vi ønskede at påvirke til hvad (Target Audience). Vi udviklede til lige vores stabsprocedurer med henblik på at sikre en hensigtsmæssig inddragelse af vores civile samarbejdspartnere fra Udenrigsministeriet og afghanske civile og militære myn-

digheder. På denne måde kunne vi bedre analysere os frem til løsninger, som bragte informationsmæssige og bistandsmæssige tiltag i spil sammen med de militære tiltag, som var nødvendige. Vores og andre holds erfaringer er skrevet ind i hærens vejledning for planlægning af operationer (Feltreglement III, Kapitel 5).

I gamle dage kunne vi »nøjes« med at indhente og behandle oplysninger om Warszawa-pagstens materiel, organisation og doktrin. Modstanderen var en klart defineret militær styrke. For at gennemføre en bredspektret doktrin har vi til stadighed indhøstet erfaringer, der understreger behovet for en styrkelse af vores evne til at indhente og behandle informationer (efterretninger) i operationsområdet. Erfaringerne er blandt andet afspejlet i den seneste forsvarsaftale, som indebærer en styrkelse af efterretningsområdet i hæren med oprettelse af Hærens Specialcenter (<http://forsvaret.dk/HOK/Nyt%20og%20Presse/forlig2013-17/Pages/Hærenfårfærremyndigheder,menbevareroperativekapaciteter.aspx>). Det hedder således, at: »Med oprettelsen af specialcenteret opbygger hærens sin kapacitet inden for efterretningstjeneste, mens en række mindre enheder og kapaciteter samles og samtænkes i en større, organisatorisk ramme.« På mit hold i Afghanistan havde vi tilknyttet en britisk »Cultural Advisor«, som kunne læse og forstå informationer fra lokalområdet på en dybtgående måde og rådgive om den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde. Vi havde endvidere tilknyttet britiske og danske specialister og analytikere, som skulle skabe sammenhæng i den enorme mængde af information, som vi havde til rådighed.

I Irak og Afghanistan har danske styrker arbejdet tæt sammen med styrker fra andre lande, og den danske kampgruppe i Afghanistan indgik som nævnt i en britisk task force. For ti år siden diskuterede vi på et møde om doktrin, hvorvidt man kunne have multinationalitet under bataljonsniveau, og flere mente,

at dette ville være umuligt eller være meget uhensigtsmæssigt i højintensitetsoperationer. I Afghanistan var enheder selv på de laveste niveauer ofte multinationale. Som oftest ville der være britiske ingeniørsoldater, men der kunne også være en litauisk eller amerikansk Forward Air Controller (som har forbindelse til fly, der støtter kampenheder på landjorden), artilleriobservatør eller andre specialister. En forudsætning for dette meget tætte samarbejde var, at befalinger, instruktioner, rapporter og evalueringer normalt blev udarbejdet og gennemført på engelsk. Man anvendte i vid udstrækning samme taktik, teknik og procedurer med undtagelser, der typisk var bestemt af forskelligheder i materiel. En anden forudsætning for det tætte samarbejde var, at de strategiske direktiver nøje var koordineret på hovedstadsniveau. På hold 10 var der således fuldstændig enighed om målsætningerne om at styrke de afghanske sikkerhedsstyrker samt specifikt for hold 10 at have fokus på styrkelse af det lokale politi. Der var derfor ikke diskussioner om, hvad vi forsøgte at opnå. Diskussionerne var primært af taktisk karakter og ikke nødvendigvis efter nationale skillelinjer, men mere langs faglige skillelinjer. Den britiske task force commander og jeg var således helt enige med vores udviklingsrådgivere om at lægge tyngde på at skabe sikkerhed omkring det lokale vandkraftværk med henblik på at skabe forudsætninger for at renovere kraftværket. Denne målsætning var i øvrigt opstillet efter klart ønske fra afghanske samarbejdspartnere, som også aktivt deltog i gennemførelsen af såvel forberedelser som gennemførelse af operationer i området. Taktisk var vi i stort enige om, hvordan det skulle ske, og vore afghanske og britiske kolleger afsatte meget betydelige ressourcer til at løse opgaven.

Erfaringerne fra såvel Irak som Afghanistan peger fra et militærfagligt synspunkt entydigt på et fortsat tæt samarbejde med britiske styrker. Danske soldater er generelt gode til engelsk, og et fælles sprog er helt afgørende



for at undgå misforståelser, der i sidste ende kan føre til tab som følge af beskydning fra allierede enheder. Hertil kommer den lange række af fælles taktik, teknik og procedurer samt erfaring med at skabe kompatibilitet mellem britiske og danske tekniske systemer. Med vore britiske kolleger har vi tillige fået meget gode og nyttige erfaringer med, hvorledes man kan samarbejde med lokale væbnede styrker, og herunder udviklet procedurer for, hvorledes dette samarbejde kan foregå under kamp.

Hæren har styrket sin evne til at arbejde sammen med lokale styrker. På hold 10 havde vi således tilknyttet britiske og danske officerer, som var særligt uddannet til at formidle og støtte samarbejdet mellem de dansk/britiske styrker og afghansk militær og politi. Som noget særligt havde vi tilknyttet to højtstående danske politiembedsmænd, som havde mandat og vilje til at arbejde tæt sammen med det afghanske politis ledelse. Udviklingen af det afghanske politi var en særlig høj prioritet, fordi et dårligt uddannet, voldeligt og korrupt politi var en væsentlig del af problemet i Afghanistan – og et veluddannet og effektivt politi en meget væsentlig del af løsningen. Der er i hæren stadig større fokus på det, man samlet set kalder »kapacitetsopbygning« (se bl.a. [www.fmn.dk/videnom/Pages/Langsigtetstabilitetgennemkapacitetsopbygning.aspx](http://www.fmn.dk/videnom/Pages/Langsigtetstabilitetgennemkapacitetsopbygning.aspx)), og kapacitetsopbygning har været et centralt element i at skabe forudsætningerne for, at afghanske styrker i stadig større grad har kunnet overtage ansvaret for sikkerheden.

Et af de områder, som vi løbende har styrket væsentligt, har været vores evne til anvende en lange række af kapaciteter i form af morterer, artilleri, raketter og fly på en måde som dels er effektiv og dels giver færrest mulige utilsigtede skader på uskyldige mennesker og deres ejendom. En forudsætning herfor er blandt andet meget effektive interne processer, som sikrer, at man har det bedst mulige

beslutningsgrundlag, inden man iværksætter en bekæmpelse af et mål. Udfordringen er her, at et mål ofte kun er synligt og muligt at bekæmpe i kort tid. Samtidig er der behov for at opnå stor sikkerhed for, at det mål, man nedkæmper, er et legitimt mål. Derfor er der behov for, at beslutningstagere hurtigt kan kontaktes og præsenteres for de efterretninger, som er grundlaget for beslutningen om at nedkæmpe et mål – og at chefens beslutning meget hurtigt kan formidles til de kapaciteter, som skal gennemføre nedkæmpelsen af målet. Balancen mellem på den ene side at kunne handle hurtigt og på den anden side sikre, at beslutninger tages på et fuldstændigt og bredt grundlag, medfører blandt andet overvejelser om, på hvilket niveau beslutninger kan tages. Den tidsmæssige afstand mellem en observation og en beslutning er typisk kortere, jo længere ned i organisationen man kommer. Til gengæld er beslutningsgrundlaget ofte mere snævert. På den anden side kan centralisering af beslutninger på højt niveau medføre, at beslutningsprocessen gøres så langsom, at man reelt fratager sig selv muligheden for at bekæmpe mål, som er synlige i meget kort tid. Erfaringer på dette område har blandt andet medført optimering af processer, af den måde, som systemer linkes sammen på, samt en stadig teknologisk udvikling af sensorer, kommunikationsudstyr og våbensystemer.

Når et mål nedkæmpes, vil det være i modstanderens interesse at fremstille nedkæmpelsen som et illegitimt angreb, der har medført større civile tab, end det i virkeligheden er tilfældet. Derfor har hæren styrket sin evne til at dokumentere sådanne forløb samt hurtigt at inddrage afghanske civile og militære myndigheder, der ofte vil være mål for lokalbefolkningens kritik, og holde dem informeret om de faktiske omstændigheder. Uanset hvor meget umage man gør sig for at undgå civile tab, sker det af og til, særligt i situationer, hvor en enhed beskydes og besvarer ilden, og hvor der er ingen eller meget kort tid til at

reagere. Hvis kampgruppen har været skyld i utilsigtede skader på civile og deres ejendom, har erfaringer vist, at det er helt afgørende, at man er hurtigt ude med de faktiske omstændigheder omkring hændelsen samt hurtigt får kontakt til slægtninge, således at man på afghansk maner kan undgå blodhævn. På den baggrund har skiftende hold i Afghanistan løbende opdateret deres procedurer således, at man automatisk og hurtigt sætter denne proces i gang.

Nye doktriner, taktiske fremgangsmåder og materiel samt ændringer i den operative situation medfører behov for løbende at ændre uddannelsen af soldaterne, af specialister og af officerer. Hæren har derfor løbende oprettet nye kurser og udvidet uddannelsen inden for særlige områder. Som eksempler herpå kan nævnes nye kurser i taktisk efterretnings-tjeneste, uddannelse i kapacitetsopbygning og kurser på specifikke systemer, som f.eks. udstyr til at søge efter improviserede sprængladninger. På officersskolen undervises efter de reviderede doktriner, og officersuddannelsen har fået øget vægt på det, der kaldes fuldspektrum-operationer – operationer, som omfatter et bredt spektrum af udfordringer og aktører. Et vigtigt element i officersuddannelsen er at skabe gode rammer for, at kadetter og elever fra forskellige funktionsområder med forskellig specialviden og operativ erfaring gives mulighed for at udveksle idéer, perspektiver og erfaringer med hinanden med henblik på at udnytte og udvikle den samlede gruppes kompetencer.

Der er meget fokus på effektmålinger af indsatsen i Afghanistan. På den ene side er det selvsagt nødvendigt at se på, hvorvidt indsatsen på kort og langt sigt driver udviklingen i den ønskede retning. På den anden side er det meget vanskeligt at etablere et validt datagrundlag i et land, hvor langt de fleste interessenter er analfabeter, og hvor sikkerhed og geografi ikke altid tillader systematisk indhentning af data. Systemer til evaluering er

nødvendigvis stive og skal indeholde de samme spørgsmål fra gang til gang, for at man kan foretage en sammenligning. Herimod taler, at man har en modstander, som vil arbejde meget målrettet på at negere succesfulde tiltag. Det, der virker i dag, virker måske ikke i morgen, og er derfor ikke længere relevant at måle på. Hertil kommer, at enhedernes evne til at rapportere er begrænset, da det er de samme enheder og enkeltpersoner, som også skal planlægge, gennemføre og evaluere operationerne på taktisk niveau. Kvaliteten af underafdelingernes rapporter var derfor af naturlige årsager af meget skiftende kvalitet – og stabens evne til at håndtere en stor mængde af detaljerede rapporter var tilsvarende begrænset. Et konkret eksempel på spørgsmål, som man ønskede besvaret, kunne være et spørgeskema om »atmospherics«, der omhandlede, hvorledes befolkningen forholdt sig til enheder under patrulje i lokalområdet. Skemaet indeholdt spørgsmål om, hvorvidt folk smilede, vinkede og lignende, og skulle i princippet udfyldes af alle patruljer. Som jeg forstod det, ønskede man med dette skema at skabe ensartethed i vurderingen af »atmospherics« med henblik på at kortlægge status og ændringer i »atmospherics«. Man kunne i stedet have valgt at uddanne patruljerne til at kigge efter disse indikatorer og derefter selv foretage vurderingen af, hvorvidt lokalbefolkningen forholdt sig fjendtligt eller venligt til enheder på patrulje. På den måde havde man væsentligt reduceret mængde af data, som efterfølgende skulle behandles af stabe på højere niveau. Vi havde på hold 10 fokus på meget synlige indikatorer uden nødvendigvis at have stor statistisk videnskabeligt grundlag. Det kunne for eksempel være økonomisk aktivitet i form af trafik på og antal boder langs highway 1. En anden indikator kunne være, om man kunne bevæge sig på et bestemt stykke vej uden at blive beskudt eller ramt af improviserede sprængladninger. En tredje indikator kunne være, hvorvidt lokalbefolkningen flyttede væk fra eller ind i et område. Typisk flyttede lokalbefolkning-

gen væk fra områder, hvori der var kampe, og flyttede til områder, som de opfattede som mere sikre. For os var det væsentligt at opstille nogle klare og synlige mål. Det skulle være tydeligt, om vi nåede vore mål eller ej, og resultaterne skulle kunne synliggøres. Som eksempel herpå spillede en enhed en fodboldkamp med det lokale politi på den lokale fodboldbane, beskyttet af afghansk politi, en anden enhed gennemførte en march på et stykke vej, som havde været meget omstridt, og hvor der havde været flere tab.

Evalueringer og erfaringsopsamling slutter ikke med kamptroppers afgang fra Afghanistan. Som nævnt er der indhentet en stor mængde store og små erfaringer fra Afghanistan. Under indsættelsen i Afghanistan var det af stor betydning at opsamle og formidle erfaringer hurtigt, således at de kunne bringes i anvendelse inden modstanderen eller situationen gjorde dem forældede. I det fremadrettede arbejde med erfaringerne vil den svære kunst være at vurdere, hvilke erfaringer der var særlige for Afghanistan og derfor mindre relevante i andre konflikter, og hvilke vi bør bære videre til den næste konflikt. Der er stor

sandsynlighed for, at operationer i en ny konflikt vil blive gennemført i en multinational ramme, med deltagelse af lokale styrker, i et højteknologisk miljø og med mange forskellige aktører i indsættelsesområdet. I en sådan konflikt vil mange af erfaringerne fra Afghanistan være relevante og nyttige. Modstanderne i Afghanistan var generelt på lavt teknologisk niveau. I en konflikt, hvor modstandere har adgang til mere avancerede våbensystemer, herunder for eksempel adgang til effektive panserværnsvåben, moderne og avanceret luftværn og jord til jord-missilsystemer, vil man imidlertid skulle operere på en helt anden måde, end danske og britiske styrker har gjort i Afghanistan. (»Preliminary Lessons of the Israeli-Hezbollah War«, Anthony H. Cordesman, Center for Strategic and International Studies, September 2006, p. 20. og »General: Syrian Air Defense Complicates US Options«, Lolita C. Baldor, Seattle Times digital version, Article first published March 6 2012.)

#### **Kilde**

Forsvarsavisen (2013), nr. 7, p. 13 <http://viewer.zmags.com/publication/f0c0f0f9#/f0c0f0f9/12>